

בס"ד. משיחת* ש"פ נצבים, כ"ח אלול, ה'תשכ"א.

בלתי מוגה

א. כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר פעם¹ על הפסוק² "אתם נצבים גו", שהענין ד"אתם נצבים היום" נ"נצבים" — מלשון "נצב מלך"³, דהיינו שבני ישראל עומדים נצבים בתקיפות ובעוז; ועי"ז נעשה "היום" — שמאיר להם⁴, נעשה ע"י הענין ד"כולכם" — ענין האחדות, שכל בני, גם אנשים פשוטים, הם בשוה.

וסיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכאשר רבנו הזקן הי' במעזריטש, גילה לו רבו הרב המגיד אשר עבודתו היא לגלות ולבאר תורת הבעש"ט באהבת ישראל, שצריך לקרב גם אנשים פשוטים כו'. וכשחזר ממעזריטש, אמר רבינו הזקן "תורה" ברבים על מארז"ל⁵ שההולך ממקום למקום "נותנין עליו חומרי מקום שיצא משם וחומרי מקום שהלך לשם", שכן הוא גם בירידת הנשמה בגוף, שנותנין עליו "חומרי מקום שהלך לשם" — דקאי על חומר הגוף, דהיינו שעליו לברר את הגוף ולהעלותו, והכח לזה הוא ע"י שנותנין לה גם "חומרי מקום שיצא משם" — שורש הנשמה.

והענין בזה:

מצד שרש הנשמה גדלה ביותר מעלתם של ישראל, ועד שקדמו לתורה, שהרי בתורה נאמר "צו את בני ישראל, דבר אל בני ישראל"⁶, ומזה גופא מוכח גודל מעלתם של בני ישראל, עד כדי כך, שמהתורה גופא מביאים רא"י שישראל קדמו לתורה.

והרי בענין זה כל ישראל הם בשוה, ולכן, "אתם נצבים היום", כיון שעומדים במעמד ומצב ד"כולכם" ממש.

* * *

ב. האמור לעיל בענין "נותנין עליו חומרי מקום שיצא משם וחומרי מקום שהלך לשם", נוגע גם לאורחים שבאו לכאן מארץ הקודש⁷

(*) ראשי-פרקים בלבד (החז"ל).
 (1) ראה סה"ש תש"ז ע' 150 ואילך. וש"נ.
 (2) ריש פרשתנו.
 (3) מלכים"א כב, מח. וראה אוה"ת פרשתנו ס"ע א'רא ואילך.
 (4) ראה תנחומא ריש פרשתנו. פרש"י פרשתנו כט, יב.
 (5) פסחים רפ"ד.
 (6) ראה ב"ר פ"א, ד.
 (7) ראה גם מכתב ח"י אלול שנה זו (אג"ק ח"כ ס"ע שלג ואילך) — "אל המארגנים קבוצת הנסיעה לכאן כו". תוי"מ חכ"ט ע' 19. וש"נ.

— שלא יאמרו שבבואם לכאן יכולים הם לגרוע ח"ו בענינים אחרים, אלא נותנין עליהם גם "חומרי מקום שיצא משם", ומלבד זה עליהם להוסיף גם את הענינים השייכים כאן, כנ"ל שנותנין עליהם גם "חומרי מקום שהלך לשם", חומרי שני המקומות.

ואף שענין זה הוא דוקא כאשר שני המקומות שוים במדריגתם, אבל מארץ-הקודש לארץ העמים לכאורה אין לומר כן* — אעפ"כ, כיון שהכל הוא בהשגחה פרטית, וההשגחה העליונה הביאה אותם לכאן, הרי זו הוראה שעליהם לברר גם את הבירורים דארץ העמים.

ואף שלכאורה איך יוכלו לקבל על עצמם לעסוק גם בבירורים כאלה כו' — הנה כיון שההשגחה העליונה הביאה אותם לכאן, הרי זה גופא הוא נתינת כח מלמעלה שיוכלו לעסוק גם בענינים אלו.

* * *

ג. בהמשך להאמור לעיל (ס"א), ש"אתם נצבים היום כולכם" מורה על ענין האחדות, שכל בני"ה הם בשוה — לכאורה יש להקשות מהמשך הכתוב, "ראשיכם שבטיכם גו' מחוטב עציך עד שואב מימך"⁹, שהוא לכאורה ענין של פירוד, ואיך יתאים עם התחלת הכתוב — "אתם נצבים היום כולכם", שמורה על ענין האחדות, היפך הפירוד?

והביאור בזה — שמצד העצם אין מקום לחלק בין בני"ה. וזהו "אתם נצבים היום כולכם", שע"י הענין ד"נצבים" מתקשרים עם העצם, ואזי מאיר "היום" (כנ"ל), וכשמאיר גילוי זה כל בני"ה הם בשוה ("כולכם").

* * *

ד. צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה אתם נצבים גו'.

* * *

ה. בשבוע זה תתקיים "חנוכת הבית" של "שיכון חב"ד" בירושלים¹⁰, ויעזור השי"ת שיהי' בשעה טובה ומוצלחת ובהצלחה.

(10) ראה גם מכתב "ערב שבת קדש פ' אתם נצבים היום כולכם" שנה זו (אג"ק ח"כ ע' שדמ ואילך) — "לכבוד המשתכנים בשיכון חב"ד בירושלים כו'". תו"מ חכ"ח ע' 143. וש"נ.

(8) ראה פסחים שם (נא, סע"א).
(9) נזכר גם שבנוגע ל"חוטב עציך" ו"שואב מימך" יש סברא שחל עליהם האיסור "לא תתחתן בס" (ראה גם שיחת ש"פ נצבים, כ"ח אלול תשח"י ס"ב (תו"מ חכ"ג ע' 288). וש"נ), שזהו פירוד גדול ביותר.

ויה"ר שמישכון חב"ד תתפשט האורה — תורת החסידות — על כל ירושלים, ומירושלים — על כל ארץ ישראל, ומארץ ישראל — על כל הארצות.

ובמהרה תיבנה ירושלים — לא רק ירושלים החדשה, אלא גם ירושלים העתיקה, ובתוכה — בית-המקדש שייבנה במהרה, ובתוכו — קודש הקדשים, שבתוכו הארון, שבתוכו לוחות הברית החקוקים בלבם של נשמות ישראל,

ותהי' גאולה שלימה, ושנה טובה ומתוקה בטוב הנראה והנגלה, למטה מעשרה טפחים, בבני חיי ומזוני.

[ניגנו ניגון שמחה וכ"ק אדמו"ר שליט"א עמד מלא קומתו ורקד על מקומו].

* * *

ו. פרשת וילך — שעומדים לקרוא בתפלת המנחה, בהזמן ד"רעוא דכל רעוין¹¹ — אף שיש בה שלשים פסוקים, הנה בסוף הפרשה לא נזכר סימן למנין פסוקי פרשת וילך בפ"ע (כמו בשאר פרשיות התורה), אלא הם נמנים יחד עם הפסוקים של פרשת נצבים — ע' פסוקים. ומזה ראי', שב' הפרשיות נצבים וילך הם ענין אחד¹².

והענין בזה — שע"י הענין ד"נצבים", "נצב מלך", נעשה אצל כל אחד מישראל הענין ד"בן מאה ועשרים שנה אנכי היום", "היום מלאו ימי ושנותי"¹³ [וכפי שמצינו גם באברהם שנאמר בו¹⁴ "בא בימים"], והיינו שהקב"ה כותב בראש-השנה את שנותיו של כאו"א מישראל במילואם, ואינו מחסיר מהם אפילו יום אחד, ולא מיבעי שנה אחת, אלא כאו"א מישראל זוכה ל"מאה ועשרים שנה" במילואם.

* * *

ז. כ"ק אדמו"ר שליט"א דיבר אודות ענין השלום, ובכה מאד, והזכיר אודות ענין הבלתי-רצוי שרוצים לעשות — שיעזור השי"ת ש"יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות"¹⁵, ויהי' ענין השלום, וע"י השלום

(13) וילך לא, ב ובפרש"י.

(14) חיי שרה כד, א.

(15) לשון הכתוב — נח יא, ו.

(11) זח"ב פח, סע"ב.

(12) ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 298

(ובהערה 3 בסופה). וש"נ.

יהי' טוב הנראה והנגלה, ותהי' שנה טובה ומתוקה, וע"י התפלות דראש השנה יגיעו לבחי' "דרשו הוי' גו'"¹⁶, ותהי' גאולה שלימה.

* * *

ח. כ"ק אדמו"ר שליט"א דיבר אודות ענין ה"מלוה מלכה", שאין פירוש הדבר שמלויים את השבת בצאתה בלבד, אלא שממשיכים את השבת בימי החול¹⁷, וסיים: יעזור השי"ת שע"י סעודת מלוה מלכה, סעודתו של דוד המלך¹⁸, נזכה לביאת הגאולה השלימה, ותהי' כתיבה וחתימה טובה, ושנה טובה ומתוקה בטוב הנראה והנגלה.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן הניגון "אני מאמין". ואח"כ התחיל לנגן "כי בשמחה תצאו"].

חל"ו ע' 76, ובהנסמן בהערה 58 שם.
18) פעה"ח סוף שער השבת. ועוד.

16) ישע"י נה, ו. וראה ר"ה יח, א. וש"נ.
17) ראה גם אג"ק חי"ד ע' שצב. לקו"ש